

Mål C-585/20

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

5 november 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 2 de Valladolid
(Förvaltningsdomstolen nr 2 i Valladolid, Spanien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

22 september 2020

Kärande:

BFF Finance Iberia S.A.U

Svarande:

Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

JDO. CONTENCIOSO/ADMTVO. N. 2

VALLADOLID

[Utelämnas]

[Utelämnas] [angivelse av domstol, mål och parter]

MÅL

I VALLADOLID, den tjugooandra september tjugohundratjugo

BAKGRUND

ETT: Mellan åren 2014–2017 tillhandahöll bolagen ALIFAX SPAIN S.L., BIOTRONIK SPAIN S.A., EVOMED SL, EXACTECH IBÉRICA SL, FERRING SA, GETINGE GROUP SPAIN S.L., GlaxoSmithKline S.A., JUSTE FARMA SLU, JUSTE SAQF, L.F. GUERBET SA, LABORATORIOS ERN S.A., LABORATORIOS NORMON, S.A., LABORATORIOS RUBIÓ S.A., Laboratorios ViiV Healthcare S.L., LELEMAN, S.L., MEDCOM TECH S.A., Merck, Sharp & Dohme de España S.A., NACATUR 2 ESPAÑA, S.L. PHARMA

MAR, S.A., RECOLETAS CASTILLA LEON, SHIRE PHARMACEUTICALS IBERICA SL, TEXTIL PLANAS OLIVERAS, S.A., y ZIMMER BIOMET SPAIN S.L varor och tjänster till vårdinrättningar som lyder under GERENCIA REGIONAL DE SALUD DE LA JUNTA DE CASTILLA Y LEON.

Denna myndighet betalade inte bolagens fakturor i tid.

TVÅ: Bolaget BFF FINANCE IBERIA, S.A.U. förvärvade, genom avtal om överlåtelse av fordringar, [**Orig. s. 2**] av dessa bolag fordringar motsvarande de obetalda fakturorna.

TRE: Den 31 maj 2019 sände BFF FINANCE IBERIA, S.A.U. en skrivelse till CONSEJERÍA DE SANIDAD DE LA JUNTA DE CASTILLA Y LEON genom vilken bolaget, i enlighet med artikel 8 i lag 3/2004, begärde betalning av 124 662,71 euro i kapitalbelopp, plus motsvarande dröjsmålsränta enligt lag 3/04, 43 296,61 euro i dröjsmålsränta enligt lag 3/04, avseende de fakturor som redan betalats för sent[,] och 40 euro i förseningsavgift för var och en av de fakturor som inte betalats inom utsatt frist.

Myndigheten betalade inte.

FYRA: BFF FINANCE IBERIA, S.A.U väckte en förvaltningsrättslig talan mot myndigheten på grund av dess underlåtelse att agera till följd av bolagets skrivelse daterad den 31 maj 2019.

[Utelämnas][nationella bestämmelser som utgör grund för talan]

FEM: Bolaget framställde i efterhand följande yrkanden:

1. Att underlåtelsen skulle förklaras rättsstridig.
2. Att svarandemyndigheten skulle förpliktas att betala följande belopp:
  - a. 40 € per faktura som ersättning för indrivningskostnader,
  - b. 51 610,67 € i kapitalbelopp, jämte dröjsmålsränta fram till dess att beloppet faktiskt uppburits enligt de bestämmelser som fastställts i lag 3/2004.
  - c. 43 626,79 € i dröjsmålsränta. [**Orig. s. 3**]
  - d. Upplupen ränta på dröjsmålsräntan från den tidpunkt då den förvaltningsrättsliga talan väckts.
  - e. Rättegångskostnaderna.

Bolaget begärde att en begäran om förhandsavgörande skulle lämnas in till EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL.

SEX: Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León inkom den 27 februari 2020 med svaromål.

Myndigheten yrkade att talan skulle ogillas.

[Utelämnas]

[Utelämnas]. [processrättsliga överväganden enligt nationellt rätt]

NIO: Den hänskjutande domstolen hyser inför lösningen av tvisten tvivel beträffande tolkningen av tillämpliga unionsrättsliga bestämmelser och huruvida de tillämpliga spanska bestämmelserna är förenliga med dessa [Utelämnas].

TIO: Efter att den hänskjutande domstolen gett parterna i målet och skatteministeriet tillfälle att yttra sig angående lämpligheten av att utnyttja möjligheten att ställa en tolkningsfråga till EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL enligt artikel 267 i FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONENS FUNKTIONSSÄTT, anförde parterna följande: **[Orig. s. 4]**

BFF FINANCE IBERIA, S.A.U, upprepade vad detta bolag i huvudsak gjort gällande och angav att JUZGADO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO NUM. 2 DE VALLADOLID (Förvaltningsdomstolen nr 2 i Valladolid, Spanien) hade en skyldighet att begära ett förhandsavgörande [Utelämnas].

Svarandemyndigheten bestred att en begäran om förhandsavgörande skulle inges.

Skatteministeriet överförde till denna tvist överväganden från rättspraxis och doktrin, såväl inhemsk som unionsrättslig, och drog slutsatsen att det inte var nödvändigt att begära ett förhandsavgörande i det aktuella målet.

RÄTTSLIG BEDÖMNING

ETT: [UTELÄMNAS]: [Upprepning av den hänskjutande domstolens tvivel]

1.- I artikel 8 i lag 3/2004 (som TRLCSP och LCSP har hänvisat till), föreskrivs i dess lydelse efter godkännandet av direktiv 2011/7/EU följande:

”1. När gäldenären har gjort sig skyldig till dröjsmål, ska borgenären ha rätt att av gäldenären kräva ett belopp på 40 euro, som under alla omständigheter och utan uttrycklig begäran ska läggas till kapitalbeloppet. Vidare ska borgenären ha rätt att av gäldenären kräva en ersättning för alla indrivningskostnader som vederbörligen ackrediterats och som har uppkommit på grund av dennes försening samt överstiger det belopp som anges i föregående stycke.” **[Orig. s. 5]**

Parten [käranden] anser att det belopp som fastställts till 40 euro ska tas ut på varje faktura och inte per förfarande.

2.- Dagen då dröjsmålsräntan började löpa fastställdes till trettio dagar från dagen för utfärdandet av fakturan, mot bakgrund av att avtalspartens prestation redan hade utförts i enlighet med vad som fastställts i TRLCSP och LCSP.

I detta hänseende föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011, om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner, i punkt 23 följande:

”... Offentliga myndigheters långa betalningstider och sena betalningar för varor och tjänster leder till omotiverade kostnader för företag. Det är därför lämpligt att särskilda bestämmelser införs för handelstransaktioner som rör tillhandahållande av varor eller tjänster från företag till offentliga myndigheter, i vilka särskilt betalningstider fastställs som i normalfallet inte överstiger 30 kalenderdagar, om inte annat uttryckligen fastställts i avtalet och under förutsättning av att det är objektivt motiverat mot bakgrund av avtalets särskilda karaktär eller inslag och inte i något fall överstiger 60 kalenderdagar”.

I direktivet föreskrivs en allmän bestämmelse med stöd av vilken betalningsperioden inte ska överstiga 30 dagar och det är endast, i) genom uttrycklig överenskommelse mellan parterna och ii) när detta är objektivt motiverat mot bakgrund av avtalets karaktär eller inslag, tillåtet att genomföra betalningen inom en frist på 60 dagar.

Europeiska kommissionen, som var den drivande kraften bakom direktiv 2011/7/EU, har även gjort gällande att myndigheterna ska betala inom fristen på 30 dagar och endast under exceptionella omständigheter kan göra detta inom en frist på 60 dagar.

3.- Mervärdesskatt på underlaget för beräkning av räntan. **[Orig. s. 6]**

I direktiv 2011/7/EU om bekämpande av sena betalningar, på vilket den gällande lydelsen av lag 3/2004 grundar sig, definieras i artikel 2 ”förfallet belopp” som ”det kapitalbelopp som skulle ha betalats inom den avtalsenliga eller lagstadgade betalningstiden, inbegripet tillämpliga skatter, tullar, avgifter och övriga pålagor som specificeras i fakturan eller i en likvärdig begäran om betalning”.

Ska direktivet tolkas så att beräkningsgrunden för den dröjsmålsränta som föreskrivs i samma direktiv ska omfatta den mervärdesskatt som utgår på den prestation som utförts och vars belopp ingår i den aktuella fakturan?

[Utelämnas] [svaranden anser att det inte är nödvändigt att begära något förhandsavgörande]

TRE: TOLKNINGSFRÅGAN

Den unionsrätt som är tillämplig på området dröjsmålsränta och ersättning för indrivningskostnader omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv

2011/7/EU av den 16 februari 2011, om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner.

I dess artikel 4, som har rubriken ”Transaktioner mellan företag och offentliga myndigheter”, föreskrivs i punkt 1 följande: **[Orig. s. 7]**

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären vid handelstransaktioner, där gäldenären är en offentlig myndighet, utan att det krävs en påminnelse har rätt till lagstadgad ränta vid sen betalning vid utgången av den period som anges i punkterna 3, 4 eller 6, om följande villkor uppfylls:

- a) Borgenären har fullgjort sina avtalsenliga och lagstadgade skyldigheter.
- b) Borgenären har inte mottagit det förfallna beloppet i tid, under förutsättning att gäldenären inte är ansvarig för dröjsmålet.”

I artikel 6 i samma direktiv, med rubriken ”Ersättning för indrivningskostnader” föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären, om ränta vid sen betalning ska utgå vid handelstransaktioner i enlighet med artikel 3 eller 4, har rätt till minst ett fast belopp om 40 EUR av gäldenären.

2. Medlemsstaterna ska se till att det fasta belopp som avses i punkt 1 är betalbart utan att det krävs en påminnelse och som ersättning för borgenärens egna indrivningskostnader.

3. Borgenären ska ha rätt att utöver det fasta belopp som anges i punkt 1 få skälig ersättning från gäldenären för alla indrivningskostnader som överskrider detta fasta belopp och som uppkommit till följd av gäldenärens sena betalning. Detta kan omfatta bland annat kostnader som uppkommit på grund av att en jurist eller en indrivningsbyrå anlitas”. **[Orig. s. 8]**

Slutligen föreskrivs i artikel 7 i nämnda direktiv, under rubriken ”Oskäligen avtalsvillkor och bruk” i dess punkt 1 följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att ett avtalsvillkor eller ett bruk om tidpunkt eller period för betalning, räntesats för ränta vid sen betalning eller ersättning för indrivningskostnader antingen inte är verkställbart eller ger upphov till skadeståndskrav om det är grovt oskäligt mot borgenären.

När det fastställs om ett avtalsvillkor eller ett bruk är grovt oskäligt mot borgenären, på ett sätt som avses i första stycket, ska alla omständigheter i fallet beaktas, inklusive:

- a) varje kraftig avvikelse från gott handelsbruk som strider mot god tro och god sed,

- b) produktens eller tjänsternas beskaffenhet, samt
- c) om gäldenären har något objektivt skäl för att avvika från den lagstadgade räntesatsen för ränta vid sen betalning, från den betalningsperiod som anges i artikel 3.5, artikel 4.3 a, 4.4 och 4.6 eller från det fasta belopp som avses i artikel 6.1”.

I punkterna 2 och 3 läggs följande till:

”2. Vid tillämpning av punkt 1 ska ett avtalsvillkor eller ett bruk om att ränta vid sen betalning inte får tas ut anses som grovt oskäligt”.

”3. Vid tillämpning av punkt 1 ska ett avtalsvillkor eller ett bruk om att ersättning för indrivningskostnader i enlighet med artikel 6 inte får tas ut presumeras vara grovt oskäligt”. **[Orig. s. 9]**

FYRA: Mot denna bakgrund önskar rätten, för egen räkning och såsom begärts av [Utelämnas] [BFF FINANCE IBERIA, S.A.U.], som ovan har nämnts, ställa frågor om hur denna tvist ska lösas.

De frågor som denna begäran om förhandsavgörande avser rör konkret följande:

1. I direktiv 2011/7/EU föreskrivs i artikel 6 att medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären, om ränta vid sen betalning ska utgå vid handelstransaktioner, har rätt till minst ett fast belopp om 40 EUR av gäldenären. Denna bestämmelse har införlivats med den spanska lagstiftningen genom den nuvarande formuleringen av artikel 8 i lag 3/2004. **FRÅGORNA AVSER HURUVIDA BELOPPET PÅ 40 EURO SKA ANSES GÄLLA PER FAKTURA ELLER OM DET RÖR SIG OM 40 EURO FÖR DE SAMLADE KLAGOMÅLEN.** Om det är den förstnämnda tolkningen som gäller önskar rätten få klarhet i om det för att ta ut 40 euro per faktura är en nödvändig förutsättning att sökanden specificerar dessa fakturor i alla klagomål, såväl i det administrativa förfarandet som i det förvaltningsrättsliga målet, eller om det räcker med ett samlat allmänt klagomål för att kunna kräva 40 euro per faktura.

Denna fråga är vid [Utelämnas] många domstolar inte utredd [Utelämnas].

2.- [Utelämnas] **[Orig. s. 10]** [upprepning av skäl 23 i direktiv 2011/7]

[Utelämnas]. [upprepning av den allmänna bestämmelsen i direktivet]

I artikel 198.4 i lag 9/2017 föreskrivs en betalningsfrist på 60 dagar för alla fall och för alla avtal, varav en period på 30 dagar för godkännande och 30 ytterligare dagar för betalningen.

Ska direktivet tolkas så att en medlemsstat får lagstifta om en betalningsfrist på 60 dagar, för alla fall, utan uttrycklig överenskommelse och utan ytterligare

motivering mot bakgrund av avtalets karaktär eller inslag? Utgör den ovannämnda unionslagstiftningen hinder för en sådan bestämmelse?

3. [Utelämnas] Mervärdesskatt på beräkningsunderlaget för räntan

[Utelämnas] [upprepning av artikel 2 i direktivet] [Utelämnas] Ska direktivet tolkas så att beräkningsgrunden för den dröjsmålsränta som föreskrivs i detta direktiv ska omfatta den mervärdesskatt som utgår på den tillhandahållna varan eller tjänsten och vars belopp ingår i den aktuella fakturan? Eller är det nödvändigt att göra en åtskillnad beroende på, samt fastställa, den tidpunkt då leverantören betalar in mervärdesskatten till skattemyndigheten?

Om leverantören har betalat in mervärdesskatt för fakturorna – som kommer att generera dröjsmålsränta – när denne betalade mervärdesskatt för den period då tjänsten utfördes (det vill säga om denne har betalat i förskott), har denne **[Orig. s. 11]** rätt till dröjsmålsränta på dessa i förväg inbetalade skattebelopp, vilka leverantören under alla omständigheter ska styrka.

I det motsatta fallet, [om] denne inte har betalat in mervärdesskatten, saknas det anledning att dröjsmålsräntan beräknas på ett belopp som inte har tagits från dess egendom, eftersom det inte föreligger någon skada som ska ersättas.

Denna fråga är inte utredd och det förekommer olika tolkningar vid de spanska domstolarna.

[Utelämnas] **[processrättsligt övervägande enligt nationell rätt]**[Utelämnas]

BESLUT

Mot denna bakgrund beslutar rätten att målet förklaras vilande och att följande fråga ska hänskjutas till EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL för ett förhandsavgörande:

”Mot bakgrund av artiklarna 4.1, 6, 7.2 och 7.3 i EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner:

Ska artikel 6 i direktivet tolkas så att beloppet på 40 euro under alla omständigheter ska betalas för varje faktura förutsatt att borgenären har specificerat varje enskild faktura i de krav denne framfört till myndigheter och förvaltningsdomstolar eller rör det sig under alla omständigheter om 40 euro per faktura även om kraven har framförts tillsammans och på ett allmänt hållt sätt?

Vad avses i artikel 198.4 i lag 9/2017 med en betalningsfrist på 60 dagar för alla fall och för alla avtal, varav en inledande period på 30 dagar för godkännande och 30 ytterligare dagar för betalningen, mot **[Orig. s. 12]** bakgrund av att det i artikel 23 i direktivet anges följande:

”Offentliga myndigheters långa betalningstider och sena betalningar för varor och tjänster leder till omotiverade kostnader för företag. Det är därför lämpligt att särskilda bestämmelser införs för handelstransaktioner som rör tillhandahållande av varor eller tjänster från företag till offentliga myndigheter, i vilka särskilt betalningstider fastställs som i normalfallet inte överstiger 30 kalenderdagar, om inte annat uttryckligen fastställts i avtalet och under förutsättning av att det är objektivt motiverat mot bakgrund av avtalets särskilda karaktär eller inslag och inte i något fall överstiger 60 kalenderdagar”. [?]

Hur ska artikel 2 i direktivet tolkas? Ska direktivet tolkas så att beräkningsgrunden för den dröjsmålsränta som föreskrivs i detta direktiv ska omfatta den mervärdesskatt som utgår på den tillhandahållna varan eller tjänsten och vars belopp ingår i den aktuella fakturan? Eller är det nödvändigt att göra en åtskillnad beroende på, samt fastställa, den tidpunkt då leverantören betalar in mervärdesskatten till skattemyndigheten?

[Utelämnas].

[Utelämnas] [Hänvisningar till delgivningen av beslutet, dess oåterkallelighet och underskrifter]

[Orig. s. 13]